

opusdei.org

Prelato laiškas (2011 m. lapkričio mėn.)

Lapkričio mėnesio laiške monsinjoras Echevarria rašo, kad skleisti tikėjimą, ypač savo gyvenimo pavyzdžiu, yra džiaugsminga kiekvieno krikščionio pareiga.

2011-11-28

Mylimiausieji: tesaugo Viešpats
mano dukteris ir sūnus!

Lapkričio mėnesį Bažnyčia mus
kviečia pakelti žvilgsnius virš
žemiškojo horizonto. Visų Šventųjų

iškilmė, kurią švenčiame šiandien, bei rytojaus mirusiųjų pagerbimo diena primena, kad Dievas mus sukūrė, idant Jam tarnautume ir Jį garbintume žemėje ir per amžius šlovintume danguje. Žemiškasis gyvenimas, kad ir koks būtų ilgas, palyginus su amžinybe, yra tik trumpuotė akimirka. Viena iš psalmių moko: *Žmogaus dienos panašios į žolę, – jis žydi tartum laukų gėlė. Juk vos paliečia ją vėjas, ir jos nebėra, – žymės nepalikdama ji išnyksta. Betgi Viešpaties gerumas per amžių amžius tiems, kurie pagarbiai jo bijo* [1].

Daugybę kartų girdėjau mūsų Tėvą komentuojant šias eilutes, ir visada jis baigdavo žodžiais: *vultum tuum, Domine, requiram!* Tavo veido, Viešpatie, aš ieškau! [2]

Vienintelis tikslas, kurio tikrai verta siekti - tai pasiekti Tėvo namus, kur Jėzus jau yra nuėjęs mums vietas paruošti [3]. Šitą puikiausiai žino palaimintosios sielos, jau

besidžiaugiančios palaiminguoju regėjimu danguje, bei šito paties trokšta tos sielos, kurios prieš pasiekdamos šlovę dar turi nusiskaistinti skaistykloje.

Minėtos liturginės šventės ir visas ką tik prasidėjęs mėnuo yra puiki proga gilinti savo sąžinės patikrinimą, atnaujinant troškimą susitikti su Dievu ir taisant, ką turime pataisyti. *Kokia gi žmogui nauda, jeigu jis laimėtų visą pasaulį, o pakenktų savo gyvybei?! Arba kuo žmogus galėtų išsipirkti savo gyvybę?* [4] Šiuos Viešpaties ištartus klausimus turėtume užduoti sau kasdien ir jų šviesoje vertinti kiekvieną savo veiksmą. ***Kokia nauda žmogui iš visko, kas yra žemėje, ko verti visi jo siekimai, proto ir valios pastangos? Kam visa tai, jei viskas baigiasi, jei visi šio pasaulio turtai yra tik teatro dekoracijos; jei paskui yra amžinybė – amžinai, amžinai, amžinai? /.../ Žmonės***

meluoja, kai sako „amžinai“, kalbėdami apie laikinus šio pasaulio reikalus. Vienintelis tikras, absoliučiai tikras yra tik „amžinai“, išstartas Dievui. Ir tu turi taip gyventi – pilnas tikėjimo, leidžiančio tau pajusti medaus, dangiškos saldybės skonį, kai galvosi apie amžinybę, kuri iš tikrųjų yra „amžinai“. [5]

Vos vienas žvilgsnis į pasaulį mus verčia skausmingai išgyventi tai, kad daugybė vyrų ir moterų, jaunų ir pagyvenusių, keliauja šios žemės takais nė nesusimąstydami apie savo amžinąjį likimą. Kiti rūpesčiai ir poreikiai yra visiškai užvaldę jų gyvenimus. Kartais, visai ne dėl jų kaltės, jie nežino, į kokį orumą yra Dievo kviečiami nei kokia yra jiems skirta begalinė laimė. Tu ir aš, kiekvienas krikščionis, suvokiantis savo pašaukimo didybę, negali likti abejingas likimui tų minių, kurios visai nepažįsta Dievo arba laiko Jį

antraeiliu dalyku. Susidūrę su šia realybe negalime nusiminti. Turime melsti Viešpatį apaštalinio uolumo ir kad suprastume, jog savo malda ir apsimarinimu galime pasiekti kiekvieną šios Žemės kampelį. Paklauskime savęs, ar tikrai mylime visą žmoniją? Kaip priimame naujienas apie tolimas šalis?

Neseniai pasirodžiusiame apaštaliniam laiške, skelbiančiame apie po kelių mėnesių prasidėsiančius *Tikėjimo metus*, Benediktas XVI dar kartą pabrėžia, kokia didelė yra visų katalikų atsakomybė. **Negalime leisti, kad druska prarastų sūrumą, o degantis žiburys būtų vožiamas indu. (plg. Mt 5, 13-16). Kaip ir samarietė, taip ir šių laikų žmonės, gali pajusti poreikį eiti prie šulinio klausytis Jėzaus, kviečiančio mus tikėti Jį ir pasisemti gyvojo vandens trykstančio iš jo šaltinio. (plg. Jn 4, 14) [6] Pastarosiomis**

savaitėmis sužadintos mintys apie Šventųjų bendravimą mus įkvėps prašyti trečiojo Švenčiausiosios Trejybės asmens, kad šis kiekviename iš mūsų sužadintų norą priartinti prie Dievo daugybę sielų. *Ure igne Sancti Spiritus!*, maldaujame žodžiais taip jaudinusiiais mūsų Tėvą. Uždek mus, Viešpatie, Šventosios Dvasios ugnimi! Tegul tavo veikimas mūsų sielose - šviesa mūsų prote, veiksmingi valios sprendimai, širdies stiprybė – skatina mus nuolatiniam apaštalavimui, pasinaudojant kiekviena proga (ir mokant sukurti naujų galimybių), idant padėtume visiems mūsų sutiktiems žmonėms priartinti prie Dievo.

Turime kasdien su vis didesniu užsidegimu vykdyti savo apaštalines užduotis. **Turime iš naujo atrasti**, - naujame laiške tęsia Popiežius, - **malonumą maitintis Dievo Žodžiu, ištikimai perduodamu Bažnyčios, bei gyvybės duona, Jėzaus mokinių**

maistu. (plg. *Jn 6, 51*). Išties Jėzaus mokymas ir šiandien skamba su ta pačia galia: „Plušėkite ne dėl žūvančio maisto, bet dėl išliekančio amžinajam gyvenimui!” (*Jn 6, 27*). Klausimas, užduotas Jo klausytojų, yra aktualus mums ir šiandien: „Ką mums veikti, kad darytume Dievo darbus?“ (*Jn 6, 28*). Žinome Jėzaus atsakymą: „Tai ir bus Dievo darbas: tikėkite tą, kurį Jis siuntė“ (*Jn 6, 29*). Taigi tikėti į Jėzų Kristų yra kelias galiausiai pasiekti išgelbėjimą. [7]

Kaip visada žvelkime į mieliausiąjį savo Atpirkėją. Mes turime tikėti Jį, mūsų Dievą ir Gelbėtoją, kuris, Šv. Dvasiai veikiant, nori atvesti mus į Dievo Tėvo garbę. Jis taip karštai šito trokšta, kad kartą savo mokiniams pasakė: *ignem veni mittere in terram, et quid volo nisi ut accendatur?* [8] „Aš atėjau įžiebtį žemėje ugnies ir taip norėčiau, kad ji jau liepsnotų!“

Nuo pat jaunumės šv. Josemariai šie žodžiai buvo paskata. ***Daug metų mano meilė Dievui užsidegdavo apmąstant Jėzaus troškimą savo meilės liepsna uždegti visą pasaulį. Negalėjau sulaikyti užsidegimo, kylančio mano sieloje ir skatinančio šaukti Mokytojo žodžius: ignem veni mittere in terram, et quid volo nisi ut accendatur?... Ecce ego quia vocasti me (Lk 12, 49; 1 Sam 3, 9); „Aš atėjau įžiebtį žemėje ugnies ir taip norėčiau, kad ji jau liepsnotų! Aš čia, nes tu mane šaukei“ [9]. Mūsų Tėvas sakė, kad jo sielai šie žodžiai buvo stimulus. Tegul jie būna paskata ir Jums. Tegul jūsų liepsna niekad neišblėsta. Būkite dieviškos liepsnos, dieviškos šviesos, dangaus šilumos, Dievo meilės skleidėjai visame pasaulyje[10].***

Prašykime Parakleto uždegti mūsų širdis, kad kartu su Kristumi

patirtume troškima išgelbėti visas sielas. **Šie žodžiai „Ignem veni mittere in terram!“, Aš atėjau įžiebti žemėje ugnies, turi liepsnoti mūsų sieloje. Turime būti apsisprendę, tvirtai pasiryžę pasakyti Viešpačiui: ecce ego quia vocasti me!(1 Sam3, 8), aš čia, nes pašaukei mane būti krikščioniu. Šeimos tėvu? Taip, šeimos tėvu. Sūnumi? Sūnumi. Šeimos motina? Šeimos motina. Bet uždegančiu viską, ką paliečia. Jei neuždegate to, ką turite aplink, patys kvailai sudegsite ir liksite tik pelenais, kai galėtumėte būti žarijomis, skleidžiančiomis šviesą ir šilumą.**
[11]

Apaštalavimas - džiaugsminga krikščionių pareiga, mus įkvepianti tęsti Kristaus misiją, vykdomą Bažnyčios, kiekvienas savo vietoje mistiniame Kristaus kūne. Geras pavyzdys, kaip ir visada, turi nepaprastai didelę svarbą. Gali būti

žmonių nutolusių nuo Dievo ar nuo religinės praktikos, nenorinčių išitraukti į antgamtinio ar tiesiog dvasinio turinio pokalbius. Tačiau teisingo asmeninio, šeimos, profesinio, socialinio gyvenimo liudijimas niekada nelieka nepastebėtas. Tuomet moterys ir vyrai, nors ir to atvirai ir nepripažįsta, savo širdyse dažnai klausia, kokios yra tokio elgesio priežastys, ir taip pradeda atsiverti Viešpaties šviesai. **Vien jau savo buvimu pasaulyje, - rašo Popiežius - krikščionys yra pašaukti skleisti tiesos Žodžio, mums palikto Viešpaties Jėzaus, šviesą.** [12] Šia prasme, kaip pataria Benediktas XVI, Katalikų Bažnyčios katekizmo studijavimas ar pasikartojimas įgyja ypatingą svarbą siekiant pažinti tikėjimą ir jo pasekmes bei perteikti tai kitiems. Nepamirškime naudotis šiuo šaltiniu ir rekomenduokime jį tiems, su kuriais bendraujame.

Tikėjimas – ne tik apreikštųjų tiesų pažinimas. Tikėjimo dinamika reikalauja išorinio pasireiškimo. Kaip moko šv. Paulius, tikėjimas *per caritatem operatur* [13], tikėjimas veikia meile, o meilė pasireiškia konkrečiais veiksmais, kai tarnaujame kitiems, esame dėmesingi, domimės jų reikalais, pradedant nuo pačių artimiausių. Tai skatina norėti to, ko nori Dievas: *kuris trokšta, kad visi žmonės būtų išganyti ir pasiektų tiesos pažinimą* [14]. Žodžiu, turime perduoti gautą tikėjimą. Šį tikslą savo apaštaliniam laiške nurodo ir Popiežius, sakydamas: **„dažnai atsitinka, kad krikščionys labiau rūpinasi socialinėmis, kultūrinėmis, politinėmis jų įsipareigojimo pasekmėmis, tuo pat metu laikydami tikėjimą savaime suprantamu bendro visuomenės gyvenimo pamatu. Iš tiesų šis pamatas ne tik negali būti laikomas savaime suprantamu, bet**

dažnai yra netgi atvirai paneigiamas. Praeityje buvo įmanoma atpažinti vienijančią kultūrinę terpę, paremtą tikėjimu ir iš jo kylančiomis vertybėmis, tačiau šiandien taip nėra daugelyje visuomenės sektorių“ [15].

Visą gyvenimą šv. Josemaria mokė, kaip svarbu, kad tikėjimas persmelktų visas mintis, žodžius ir veiksmus. Primitytinai kartojo, kad susitikę su žmonėmis, iš karto turėtume galvoti, kaip galime padėti jiems prisitarti prie Dievo. **„Ar pastebėjote, kad kiekvienas žmogus, įskaitant mane ir tave, turi tarsi psichologinę nuostatą, profesinį „rūpestį“? Kai gydytojas gatvėje mato praeivį, net pats to nesuvokdamas, galvoja: „Jam ne viskas gerai su kepenimis.“ O jei tai siuvėjas, jis sako sau: „Na, ir prastai apsivilkęs!“ arba „Kaip gerai apsivilkęs, koks sukirpimas!“.** Batsiuovys atkreipia

*dėmesį į batus...Taigi tu ir aš,
Dievo vaikai, pasišventę tarnauti
kitiems pasaulyje iš meilės Dievui,
matydami žmones turime galvoti
apie sielas: štai siela – turime
pasakyti sau, - kuriai reikia
pagalbos, kuriai reikia supratimo,
siela, su kuria reikia gyventi ir
kurią reikia išgelbėti. [16]*

Logiška taip elgtis, nes **tas, kuris atrado Kristų, turi vesti ir kitus pas Jį. Didelio džiaugsmo negalima pasilaikyti tik sau. Reikia juo dalintis.** [17] Būtent taip elgėsi visų laikų ištikimi Kristaus sekėjai. „Kai suprantate, kad kas nors buvo jums naudinga, – mokė šv. Grigalius Didysis, – stengiatės patraukti ir kitus. Taigi turite trokšti, kad kiti jus lydėtų Viešpaties takais. Jei einate į miesto aikštę ar pirtį ir pakeliui sutinkate neturintį ką veikti žmogų, pakviečiate eiti kartu. Pritaikykite šį žemišką įprotį dvasiai ir kai eisite pas Dievą, neikite vieni.“ [18]

Galvokime, kad nepaisant
vyraujančios apsileidimo ir
reliatyvizmo dvasios, kiekvieno
žmogaus širdies gelmėje yra
amžinybės alkis, kurį numalšinti gali
tik Dievas. Ši mintis gali būti tvirtas
atramos taškas kasdien atnaujinti
apaštalavimo troškimą. Žinome, kad
Viešpats nori pasinaudoti
krikščionimis, tavimi ir manimi, kaip
instrumentais, kurie gali padėti į
Dangų patekti kitiems. Nors
suvokiame savo varganumą ir iš
tiesų esame labai menki, ***privalome
užsidegti troškimu nešti Kristaus
šviesą, šventą Kristaus uolumą,
Kristaus skausmus ir išgelbėjimą
tokiai daugybei kolegų, draugų,
giminaičių, pažįstamų ar
nepažįstamų – kad ir koks būtų jų
požiūris į žemiškuosius dalykus -
kad visus galėtume nuoširdžiai
broliškai apkabinti. Tuomet
būsime kaip tviskantis rubinas ir
tuomet liausimės buvę niekas,
vargingas ir menkas anglies***

***gabalas, idant būtume Dievo
balsas, Dievo šviesa, Sekminių
liepsna!*** [19]

Neseniai lankiausi Pamplonoje, kur vadovavau garbės daktaro vardo suteikimo ceremonijai Navaros universitete. Po to Madride teko dalyvauti susitikimuose su daugybe Prelatūros narių, rėmėjų ir draugų. Prašiau Švč. Trejybę, kad atnaujintų visų jų apaštalinę dvasią ir taip leistų prisidėti prie naujojo visuomenės evangelizavimo per asmeninį draugystės ir pasitikėjimo apaštalavimą bei skleidžiant ugdymo programas, kurios į visas gyvenimo sritis neštų Kristaus žinią.

Baigdamas šį laišką prašau melstis už tuos 35 jūsų brolius, kurie lapkričio 5 d. Romoje gaus diakono šventimus. Prašykite, kad jų ir visų Bažnyčios tarnų širdys būtų pagal Jėzaus Širdį.

Būkime susivieniję su Popiežiumi ir bendrystėje su vyskupais. Dėkokime

Dievui už dvasinius vaisius, Jo teikiamus Bažnyčiai per Opus Dei narių apaštalinį darbą. Ypač dėkokime lapkričio 28 d., Opus Dei paskelbimo asmenine prelatūra sukakties, proga. Tegul mūsų dėkingumas Dievą pasiekia per Švč. Mergelės rankas.

Su meile jus laimina,

jūsų Tėvas

+ Javier

Roma, 2011 m. lapkričio mėn. 1 d.

[1] Ps 102 [103] 15-17.

[2] plg. Ps 26 [27] 8.[

3] plg. *Jn* 14, 2-3.

[4] *Mt* 16, 26.

[5] Šv. Josemaria, *Dievo bičiuliai*, n. 200.

[6] Benediktas XVI, Apaštalinis
laiškas *Porta fidei*, 11-X-2011, n. 3.

[7] *Ibid.*

[8] *Lk* 12, 49 (Vg).

[9] Šv. Josemaria, *Laiškas 9-I-1959*, n.
9.

[10] Šv. Josemaria, Susitikimo
užrašai, 12-II-1975.

[11] Šv. Josemaria, Susitikimo
užrašai, 9-II-1975.

[12] Benediktas XVI, Apaštalinis
laiškas *Porta fidei*, 11-X-2011, n. 6.

[13] *Gal* 5, 6.

[14] 1 *Tm* 2, 4.

[15] Benediktas XVI, Apaštalinis
laiškas *Porta fidei*, 11-X-2011, n. 2.

[16] Šv. Josemaria, Meditacijos
užrašai, 25-II-1963.

[17] Benediktas XVI, Pamokslas, 21-VIII-2005.

[18] Šv. Grigalius Didysis, *Pamokslai apie Evangelijas*, I, 6, 6 (PL 76, 1098).

[19] Šv. Josemaria, Susitikimo užrašai, 2-VI-1974.

.....

pdf | document generated
automatically from [https://opusdei.org/
lt-lt/article/prelato-laiskas-2011-m-
lapkricio-men/](https://opusdei.org/lt-lt/article/prelato-laiskas-2011-m-lapkricio-men/) (2025-03-25)